

der er Tale, og for det Andet er den Tid, hvori de komme til at ligge inde, i værste Tilfælde dog ikke længere end, ja ikke engang ſaa lang ſom den Tid, hvori adskillige andre Menige maa ligge inde. — Med Henſyn til Forſlagene under Nr. 6 og 8 om Ofſiceerſkolen har jeg fra førſt af, da jeg ſaae Lovforſlaget, ſaaledes ſom det kom tilbage til os fra Landſtinget, troet, at der paa dette Punkt virkelig var gjort et Indgreb i en af Grundſætningerne i Loven, idet jeg nemlig efter Forſlagets Affattelse troede, at det var Meningen, at man kunde blive Premierlieutenant, uden iforveien at have været Corporal og Secondlieutenant og have gjenneſtaaet Forberedelsen dertil ſammen med og paa ſamme Maade ſom de Øvrige. Hvis det havde været den ſande Mening, vilde der efter min Opfattelse være gjort et ikke ringe Skaar i Lovens Grundſætninger, men den Opfattelse, jeg ſaaledes har haft, er dog efter den Forklaring, jeg ſenere har ſaaet, ikke rigtig, og jeg har ſaaledes for mit Vedkommende Intet at erindre mod denne Beſtemmelse i Lovforſlaget. — Hvad de øvrige omviftede Forſlag angaaer, da ere de jo forſaavidt tagne tilbage, at der vel ikke kan være Udſigt til, at de ville blive vedtagne. — Det tør maaffee være mig tilladt ved denne Behandling, med Henſyn til Loven i dens Almindelighed, at udtale nogle Ord, ſom angaae det udmærkede Foredrag, vi hørte af den ærede Ordſfører ved Slutningen af 3die Behandling, idet der var et enkelt Punkt deri, med Henſyn til hvilket jeg ikke er fuldkommen enig med ham. Jeg tør maaffee tillade mig at oplæſe denne Deel af den ærede Ordſførers Foredrag; det er kun nogle ſaa Ord. Han ſiger: „Thi vi ſtaaе ſom den meeft udfatte Green af en Folkeſtamme, af den nordiſke Folkeſtamme, ſom har haft en vis Opgave at udføre i Historien, og ſom vi troe endnu fremdeles har en ſaadan Opgave, og vi kunne ikke forſvare for vor egen Bevidſthed at have undladt Noget af, hvad der var rimeligt og muligt at gjøre, for at der ikke ſkulde berybes denne Stamme een af dens væſentlige Grene. Dette er det Synspunkt, hvorfra vi maae betragte denne Sag.“ Jeg benægter ikke, at Sagen kan og maa betragtes fra dette Synspunkt, men jeg paaftaaer, at,

hvad der dog er Hovedſagen, nemlig Danmarks Selvſtændighed, ikke finder ſit Udtryk ſaa fuldt i diſe Ord, ſom det efter min Mening kunde være ønskeligt, og det maatte maaffee derfor være mig tilladt at udtrykke Tanken om Danmarks Selvſtændighed, ſom jeg opfatter den, med nogle ſaa Ord. Jeg ſkal laane den Form, ſom den ærede Ordſfører brugte for ſin Tanke. Vi ſtaaе ſom een af de mindſte, og dog meeft udfatte Stater i det europæiſke Samsfund. Den Opgave, at bevare Danmarks Selvſtændighed, kan være vanſkelig, men naar der anvendes Beſindighed og Kraft, er den, ſom vi haabe, ikke umulig. Vi maae vide, at ſkjøndt Slagteriet paa Valpladsen er en Skændſel for det menneſkelige Samsfund overhovedet, er Saadant dog — jeg tør maaffee bruge dette Udtryk — iſølge Naturens Love uafſkilleligt forenet med den menneſkelige Tilværelſe. Det Land, eller det Folk, ſom heelt eller tildeels vilde unddrage ſig diſe Love, havde derved underſkrevet ſin Udſlettelse af Staternes Tal. Ingen veed, hvem der næſte Gang vil melde ſig ſom Danmarks forſtille eller virkelige Venner, og Ingen veed, hvem der til den Tid vil være dets Fjender, kun det vide vi, at en opſtaaet indre Kræftſtade, der næres udenfra, ſom ofteſt er ulægelig, den være ſaa forøvrigt opſtaaet i Hovedet eller i Lemmerne; den være næret fra Nord eller fra Syd. Den beſte Armee tjener, Hæren fraregnet, kun til Kanonføde, hvis Kronens anſvarlige Raadgivere ikke forſtaaе at lempe Dønſer, Jæer og berettigede Krav efter Diebliffets bydende Nødvendighed. De beſte Statsmend ere en conſtitutionel Umulighed, hvis de miſforſtaaes af deres Tid, og de beſte Forfatninger ville virke modsat, hvad de ſtulde, hvis Egoiſmen bliver altfor fremtrædende. Det Nationale er mundværligt ſom Næring, men det er farligt ſom Veruſſe. Et Folks aandelige og materielle Udvikling er en god Ting; men hvis de ſærlig Uddannede fordre Meget for at hve Tjeneste til Staten, og hvis de Vidragydende krumpe ſig ſtærkt ved at ſvare, hvad Staten behøver, ſaa kunne begge Dele lamme dens Kraft. Alliancer ſynes naturlige, thi Stat og Armee ere jo i Grunden ikke Andet end en Alliance imellem Individet til fælles Liv og Værn; men at bevare Alliancer i ſjøre Stil